

DECIZIA NR. 35
din 10.04.2012

**privind soluționarea contestației formulate de SC X SRL
cu sediul în localitatea Suceava, str. X
jud. Suceava înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice
a județului Suceava sub nr. X din 07.09.2010
și reînregistrată sub nr. 2950 din 14.03.2012**

Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava a fost sesizată de Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale – Serviciul Antifraudă Fiscală și Vamală prin adresa nr. X, înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava sub nr. X din 07.09.2010 cu privire la contestația formulată de **SC X SRL SUCEAVA**.

Prin Decizia nr. X din 11.10.2010, D.G.F.P. Suceava a suspendat soluționarea contestației formulate de **SC X SRL** Suceava, împotriva Deciziei pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. X, până la pronunțarea soluției definitive pe latură penală.

Prin adresa nr. X din 07.03.2012, înregistrată în cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a Județului Suceava sub nr. X din 14.03.2012, Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale transmite Rezoluția de Neîncepere a urmăririi penale dată de Parchetul de pe lângă Judecătoria Suceava în Dosarul nr. X, privind pe X în calitate de administrator al **SC X SRL Suceava**.

Prin Rezoluția din data de 09.08.2011 a Parchetului de pe lângă Judecătoria Suceava, s-a dispus Neînceperea urmăririi penale față de X, sub aspectul săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 273 din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal.

Urmare celor precizate, Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Suceava va proceda la analiza pe fond a cauzei, având în vedere că motivul care a determinat suspendarea a încetat.

SC X SRL cu sediul în Suceava, str. X, județul Suceava, contestă măsurile stabilite prin Decizia pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. X emisă de Serviciul Antifraudă Fiscală și Vamală din cadrul Direcției Regionale pentru Accize și Operațiuni Vamale privind suma totală de **X lei** reprezentând:

- **X lei TVA;**
- **X lei majorări de întârziere aferente TVA.**

Constatând că în speță sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 214 alin. 3 și art. 209 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003, privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările ulterioare, Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava este investită să se pronunțe asupra contestației.

I. SC X SRL contestă măsurile stabilite prin Decizia pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. X emisă de Serviciul Antifraudă Fiscală și Vamală din cadrul Direcției Regionale pentru Accize și Operațiuni Vamale, privind suma totală de X lei, reprezentând TVA în sumă de X lei și majorări de întârziere aferente TVA în sumă de X lei.

În susținerea contestației petenta precizează că prin decizia menționată mai sus, s-a reținut că la data de 14.04.2007 a achiziționat de la o firmă din Turcia mărfuri pentru care a fost declarată o valoare de X USD și s-a depus declarația vamală de import nr. X.

Contestatoarea precizează că s-a constatat că mărfurile ar fi plecat din Turcia către firma din România în baza facturii fiscale care are același număr, aceeași dată și în care sunt înscrise aceleași cantități și feluri de mărfuri ca cele prezentate în vama română, emisă de aceeași firmă, dar cu o valoare a mărfurilor de XUSD, întocmindu-se declarația vamală de export din Turcia către firma din România nr. X.

De asemenea, precizează că autoritățile vamale române au reținut că s-au prezentat alte documente pentru întocmirea formalităților vamale de import în România decât cele care au stat la baza întocmirii formalităților vamale de export din Turcia și raportat la baza impozabilă stabilită suplimentar delei, a instituit în sarcina sa cu titlu de obligații fiscale sumele de X lei TVA și X lei majorări de întârziere aferente TVA.

Petenta precizează că, se pune problema stabilirii valorii de tranzacție a mărfurilor care au format obiectul importului consemnat în DVI nr. I X, în condițiile în care s-a declarat la vămuire valoarea de X, care rezultă din factura X, emisă de societatea exportatoare din Turcia, iar din demersurile întreprinse de organele vamale române la autoritatea vamală din Turcia, a rezultat că valoarea mărfurilor, conform facturii identificate la furnizorul turc, ar fi fost de X USD.

Pententa precizează că, la data efectuării formalităților vamale pentru vămuirea mărfurilor importate de societate din Turcia, a prezentat biroului vamal

toate documentele necesare prevăzute de lege, în baza acestora fiind acordat liberul de vamă la import.

Documentele respective au fost întocmite de furnizorul mărfurilor, au însoțit transportul de marfă pe ruta Turcia-România, au stat la baza întocmirii declarațiilor vamale de import, au fost înregistrate în evidența contabilă, iar pe baza acestora au fost achitate mărfurile către furnizorul extern.

Petenta susține că art. 1899 Cod civil consacră principiul bunei-credințe, astfel că a avut credința că există concordanță între factura definitivă din 06.04.2007 emisă de furnizor, care i s-a remis de către acesta și care a fost prezentată organelor vamale cu prilejul importului, și factura definitivă care a stat la baza formalităților vamale de export, neavând nici cel mai mic indiciu cu privire la incorectitudinea datelor cuprinse în factura de export care a stat la baza declarației vamale de export.

De asemenea, precizează că art. 58 din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României prevede că valoarea în vamă se declară de către importator, care este obligat să depună la biroul vamal o declarație pentru valoarea în vamă, însoțită de facturi sau de alte documente de plată a mărfii și a cheltuielilor pe parcurs extern, aferente acesteia.

Persoanele care semnează și depun declarația vamală de import răspund de corectitudinea și autenticitatea tuturor documentelor prezentate în scopul determinării valorii în vamă a mărfurilor importante.

În speță, există o factură semnată de vânzător și acceptată de societate, care dovedește că tranzacția a avut loc la prețul declarat în DVI, respectiv X .

Contestatorul susține că organele vamale nu au cum să stabilească faptul că prețul de import declarat în vamă nu ar fi cel real, respectiv că s-ar fi achitat alte sume furnizorului extern, plus că în contabilitatea firmei mărfurile sunt înregistrate la valoarea din DVI. Totodată, prin NIR-uri au fost recepționate aceleași bunuri cuprinse în DVI. Organele vamale erau ținute să facă dovada simulației prețului înscris în declarația vamală de import, probă ce nu s-a făcut, ori convenția cu furnizorul extern în vederea diminuării drepturilor vamale convenite statului român, proba care, de asemenea, nu s-a făcut. Prin urmare, recalcularea TVA la o bază imposibilă stabilită suplimentar, de X lei, nu are suport legal.

Contestatoarea susține că art. 1 din Acordul privind aplicarea art. VII al Acordului general pentru tarife și comerț, aprobat prin Decretul nr. 183/1980, prevede că valoarea în vamă a mărfurilor importate va fi valoarea de tranzacție, adică prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfuri, iar art. 139 din Codul fiscal prevede că baza de impozitare pentru importul de bunuri este valoarea în vamă a bunurilor .

În consecința celor precizate anterior, petenta solicită admiterea contestației și restituirea sumei de **X lei**.

II. Prin Decizia pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. X și a procesului verbal nr. X, s-au stabilit în sarcina petentei creanțe fiscale în sumă totală de X lei, reprezentând TVA în sumă de X lei și majorări de întârziere TVA în sumă de X lei.

În fapt, în urma controlului efectuat la SC X SRL Suceava, având ca obiectiv verificarea documentară a operațiunilor vamale de import derulate în perioada 01.01.2007 – 30.04.2010, s-au constatat următoarele:

Ca urmare a unui control efectuat de Curtea de conturi la Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale s-a solicitat să se verifice dacă prețurile de achiziție pentru chiuvete de inox din Turcia sunt cele reale. Drept urmare, s-a solicitat, în conformitate cu prevederile Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Turcia privind cooperarea vamală și asistența administrativă reciprocă pentru prevenirea și combaterea infracțiunilor vamale semnat la București la data de 24.11.1997 și aprobat prin HG nr. 248/1999, autorității vamale din Turcia verificarea mai multor facturi externe prezentate la autoritatea vamală de către mai multe societăți printre care și SC X SRL.

Prin adresa nr. X, emisă de către Autoritatea Națională a Vămilelor, s-a comunicat că autoritatea vamală din Turcia a transmis adresa de răspuns împreună cu setul de documente vamale și comerciale spre confirmarea derulării operațiunilor pentru care au fost solicitate verificări.

Astfel, s-a constatat faptul că, la data de 11.04.2007, cu declarația vamală de import nr. X și a facturii externe nr. X, emisă de firma X din Istanbul, Turcia, SC X SRL a introdus în România mărfuri pentru care a declarat o valoare de X și pentru care a solicitat regim vamal de punere în liberă circulație.

Conform documentelor primite de la autoritatea vamală din Turcia, se constată faptul că aceste mărfuri au plecat la export din Turcia către firma din România în baza facturii definitive, care are același număr și dată emisă de aceeași firmă pentru SC X SRL, a certificatului A.TR nr. X și a declarației vamale de export nr. EXX, dar pentru o valoare de X Se constată faptul că la declararea mărfii pentru efectuarea formalităților de import în România SC X SRL a prezentat alte documente decât cele cu care această marfă a plecat din Turcia, conform documentelor prezentate la autoritatea vamală din Turcia, pentru întocmirea formalităților de export.

Organele vamale consideră că, potrivit prevederilor legale, societatea datorează diferențe de drepturi de import, rezultate în urma recalculării acestora în funcție de valoarea cu care mărfurile au fost exportate în Turcia.

Calculul diferențelor de drepturi de import datorate este următorul:

- valoarea în vamă: $X \times X \text{ lei}/\$ = X \text{ lei}$;
- taxe vamale: ex conform certificatului de origine A.T.R nr. X;
- TVA: $X \text{ lei} \times 19\% = X \text{ lei}$;
- TVA achitat în timpul controlului = X lei;
- TVA de plată : $X \text{ lei}$

Conform prevederilor art. 108 din OG 92/2003, art. 115 din Legea nr. 210/2005 și art. 119 din OG nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, organele vamale au stabilit că se datorează după acest termen majorări de întârziere, astfel:

Pentru perioada 12.01.2007 – 30.06.2010:

$X \text{ lei} \times 0,1\% \times 1176 \text{ zile} = X \text{ lei}$;

Pentru perioada 01.07. 2010 – 26.07.2010:

$X \text{ lei} \times 0,05\% \times 26 \text{ zile} = X \text{ lei}$.

Total dobânzi de întârziere = **X lei**.

III. Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei și având în vedere motivațiile petentei în raport cu actele normative în vigoare pentru perioada verificată s-au reținut următoarele:

Referitor la suma totală de X lei, din care X lei reprezentând TVA și X lei accesorii aferente TVA, Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava este investită să analizeze dacă pentru mărfurile importate din Turcia organele vamale au calculat în mod legal diferențe de datorie vamală reprezentând TVA, în condițiile în care societatea a declarat la vămuire valoarea de X USD, iar în urma demersurilor întreprinse de organele vamale române la autoritatea din Turcia a rezultat o valoare de X USD.

În fapt, s-a constatat faptul că, la data de 11.04.2007, cu Declarația vamală de import nr. X și a facturii externe nr. X emisă de firma X din Istanbul, Turcia, SC X SRL a introdus în România mărfuri pentru care a declarat o valoare în vamă de X \$ și pentru care a solicitat regim vamal de punere în liberă circulație.

Conform documentelor primite de la autoritatea vamală din Turcia, s-a constatat faptul că aceste mărfuri au plecat la export din Turcia către firma din România în baza facturii definitive, (care are același număr și dată, fiind emisă de aceeași firmă pentru SC X SRL), a certificatului A.TR nr. X și a Declarației vamale de export nr. EXX, dar pentru o valoare de X \$.

Organele vamale precizează faptul că, la declararea mărfii pentru efectuarea formalităților de import în România, SC X SRL a prezentat alte documente decât cele cu care această marfă a plecat din Turcia, conform documentelor prezentate la autoritatea vamală din Turcia pentru întocmirea formalităților de export.

Organele vamale consideră că, societatea datorează diferențe de drepturi de import, rezultate în urma recalculării acestora în funcție de valoarea cu care mărfurile au fost exportate din Turcia.

Contestatoarea susține că la data efectuării importului, în vederea efectuării formalităților vamale pentru vămuirea mărfurilor importante din Turcia, a prezentat biroului vamal toate documentele necesare prevăzute de lege, în baza acestora fiind acordat liberul de vamă la import.

În drept, în speță sunt aplicabile prevederile:

- Art. 56 alin. 2 și Art. 58 alin. 1 din Legea 86/2006 privind Codul Vamal al României:

„Art. 56

(2) Valoarea în vamă reprezintă acea valoare care constituie baza de calcul a taxelor vamale prevăzute în Tariful vamal al României.

(...)

Art. 58

(1) Valoarea în vamă se declară de către importator, care este obligat să depună la biroul vamal o declarație pentru valoarea în vamă, însoțită de facturi sau de alte documente de plată a mărfii și a cheltuielilor pe parcurs extern, aferente acesteia.”

Conform textului de lege valoarea în vamă reprezintă acea valoare care constituie baza de calcul a taxelor vamale și se declară de către importator, care este obligat să depună la biroul vamal o declarație pentru valoarea în vamă, însoțită de facturi sau de alte documente de plată a mărfii și a cheltuielilor pe parcurs extern, aferente acesteia.”

Totodată, potrivit art.223 din același act normativ:

„ART. 223

(1) Datoria vamală la import ia naștere prin:

- a) punerea în liberă circulație a mărfurilor supuse drepturilor de import;
- b) plasarea unor astfel de mărfuri sub regimul de admitere temporară cu exonerare parțială de drepturi de import.

(2) Datoria vamală se naște în momentul acceptării declarației vamale în cauză.

(3) Debitorul este declarantul. În situația unei reprezentări indirecte, persoana pe seama căreia se face declarația vamală este, de asemenea, debitor.”

La art. 237 alin. 1 din același act normativ se prevede: **”cuantumul drepturilor de import sau export se determină pe baza elementelor de taxare din momentul nașterii datoriei vamale.”**

În temeiul acestor prevederi legale, se reține că datoria vamală se declară de către debitor și se naște în momentul acceptării declarației vamale în cauză.

- Art. 139 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare în perioada supusă verificării, prevede că:

ART. 139

„Baza de impozitare pentru import

(1) Baza de impozitare pentru importul de bunuri este valoarea în vamă a bunurilor, stabilită conform legislației vamale în vigoare, la care se adaugă orice taxe, impozite, comisioane și alte taxe datorate în afara României, precum și cele datorate ca urmare a importului bunurilor în România, cu excepția taxei pe valoarea adăugată care urmează a fi percepută.”

Se reține că în baza de impozitare pentru importul de bunuri se cuprinde valoarea în vamă a bunurilor, la care se adaugă taxe, impozite, comisioane, datorate în afara României, precum și cele datorate ca urmare a importului bunurilor în România, dar cu excepția taxei pe valoare adăugată care urmează a fi percepută.

În ceea ce privește TVA aferentă importului de bunuri, la art. 126 și la art. 132², din același act normativ, se precizează că:

„ART. 126

Operațiuni impozabile

(...)

(2) Este, de asemenea, operațiune impozabilă și importul de bunuri efectuat în România de orice persoană, dacă locul importului este în România, potrivit art. 132².

(...)

ART. 132²

Locul importului de bunuri

(1) Locul importului de bunuri se consideră pe teritoriul statului membru în care se află bunurile când intră pe teritoriul comunitar.”

Din aceste texte de lege rezultă că, atunci când bunurile au intrat pe teritoriul comunitar, acestea au intrat pe teritoriul țării noastre, considerându-se că este un import efectuat în România și este o operațiune impozabilă, deci este supusă taxării.

Din documentele existente la dosarul cauzei, reiese că SC X SRL Suceava, în baza facturii externe nr.X, anexate la dosarul cauzei, a importat de la firma X din Istanbul, diferite cantități de mărfuri, pentru care a declarat o valoare în vamă de X USD, depunându-se în acest sens declarația vamală de import nr. X la Biroul vamal Suceava.

Contestatoarea susține că documentele respective au stat la baza întocmirii declarațiilor vamale de import, au fost înregistrate în evidența contabilă, iar pe baza acestora au fost achitate mărfurile către furnizorul extern.

Conform art. 90 alin. 1 din Legea nr. 86 din 10 aprilie 2006 privind Codul vamal al României:

ART. 90

(1) După acceptarea declarației vamale, autoritatea vamală poate proceda la controlul documentar al acesteia și al documentelor însoțitoare și poate cere declarantului să prezinte și alte documente necesare verificării exactității elementelor înscrise în declarație.

Conform textului de lege, autoritatea vamală poate proceda la controlul documentar al declarației vamale și al documentelor însoțitoare și poate cere declarantului să prezinte și alte documente necesare verificării exactității elementelor înscrise în declarație.

Din documentele existente la dosarul cauzei, se reține că, în baza prevederilor menționate și a Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Turcia privind Cooperarea vamală și asistența administrativă reciprocă pentru prevenirea, investigarea și combaterea infracțiunilor vamale, organele vamale au solicitat autorității vamale din Turcia verificarea tranzacțiilor efectuate de firma X din Turcia în baza facturii externe nr.X din 06.04.2007 pentru care SC X SRL a depus Declarația vamală de import nr. X.

Hotărârea Guvernului nr. 248 din 1 aprilie 1999 pentru aprobarea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Turcia privind cooperarea vamală și asistența administrativă reciprocă pentru prevenirea, investigarea și combaterea infracțiunilor vamale, semnat la București la 24 noiembrie 1997, la art. 2 alin. 1, art. 3 alin. 1 și art. 8 alin. 1, prevede că:

„Art. 2

Domeniul de aplicare a acordului

1. Părțile contractante își acordă reciproc asistență în modul și în condițiile stabilite prin prezentul acord, pentru asigurarea aplicării corecte a legislației vamale, în special prin prevenirea, depistarea și investigarea infracțiunilor la această legislație. [...]

Art. 3

Asistență la cerere

1. La cererea autorităților solicitante autoritatea solicitată comunică acesteia orice informație utilă pentru a se asigura că legislația vamală este corect aplicată, inclusiv operațiunile constatate sau planificate care contravin sau ar putea contraveni acestei legislații. [...]

Art. 8

Forma de comunicare a informațiilor

1. Autoritatea solicitată comunică autorității solicitante rezultatele investigațiilor, sub formă de documente, rapoarte și texte similare.”

Din documentele existente la dosarul cauzei, se reține că, prin adresa nr. X emisă de Autoritatea Națională a Vămirilor s-a comunicat că autoritatea vamală din Turcia a transmis adresa de răspuns împreună cu setul de documente vamale și comerciale spre confirmarea derulării operațiunilor pentru care au fost solicitate verificări.

Astfel, s-a constatat faptul că la data de 11.04.2007, cu declarația vamală de import nr. X și a facturii externe nr. X, emisă de firma X, SC X SRL a introdus în România mărfuri pentru care a declarat o valoare de X USD și pentru care a solicitat regim vamal de punere în liberă circulație.

Conform documentelor primite de la autoritatea vamală din Turcia, aceste mărfuri au plecat la export din Turcia către firma din România în baza facturii externe care are același număr și dată, emisă de ace... firmă pentru SC X SRL, a certificatului A.TR nr. X, dar pentru o valoare de X USD.

Se constată faptul că, la declararea mărfii pentru efectuarea formalităților de import în România, petenta a prezentat alte documente decât cele cu care această marfă a plecat din Turcia, conform documentelor prezentate de autoritatea vamală din Turcia, pentru întocmirea formalităților de import.

Prin Referatul nr. X, Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale, Serviciul Antifraudă Fiscală și Vamală, face următoarele precizări:

„Referitor la motivele pentru care SC X SRL consideră că nu datorează diferențele de drepturi de import facem următoarele precizări:

- în vederea prevenirii, investigării și combaterii infracțiunilor vamale între Guvernul României și Guvernul Republicii Turcia s-a încheiat un Acord de cooperare și asistență administrativă, aprobat prin H.G. nr. 248/01.04.1999.

În baza acestui Acord, printr-o cerere de asistență în domeniul vamal, s-a solicitat autorităților vamale din Turcia verificări privind realitatea valorii de tranzacție declarate de mai multe societăți comerciale din România care au efectuat importuri din Turcia. În acest sens, au fost trimise spre verificare autorităților vamale din Turcia mai multe facturi printre care și factura nr. X din 06.04.2007 în baza căreia SC X SRL a efectuat importul cu declarația vamală de import nr. I 976/11.04.2007.

Conform documentelor primite de la autoritățile vamale din Turcia se constată faptul că la efectuarea formalităților vamale de export din Turcia către firma din România, pentru ace... marfă, a fost prezentată factura externă nr. X/06.04.2007, dar cu valoarea de X USD.

În conformitate cu prevederile art. 1 din Acordul privind Aplicarea Articolului VII al Acordului General pentru Tarife și Comerț „Valoarea în vamă a mărfurilor importate va fi valoarea de tranzacție, adică prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfuri când acestea sunt vândute pentru export cu destinația țării de import”.

S-a constatat astfel că valoarea reală a mărfurilor este valoarea mărfurilor declarată la efectuarea formalităților vamale de export, respectiv, valoarea de X \$ transmisă oficial de autoritățile din Turcia ”.

Se reține faptul că, potrivit documentelor primite de la autoritatea vamală din Turcia, mărfurile au plecat la export către firma din România în baza facturii externe care are același număr și dată, emisă de ace... firmă pentru SC X SRL, dar pentru o valoare de X USD.

Având în vedere cele precizate, se constată faptul că, la declararea mărfii pentru efectuarea formalităților de import în România, SC X SRL a prezentat alte documente decât cele cu care această marfă a plecat din Turcia, conform documentelor prezentate de autoritatea vamală din Turcia, pentru întocmirea formalităților de import.

La dosarul cauzei se află și factura nr. X, emisă de către firma din Turcia pentru SC X SRL precum și Declarația vamală de export nr. EX X, din care reiese o valoare a mărfurilor în sumă de XUSD.

Deși petenta precizează în susținerea contestației faptul că *factura semnată de vânzător și acceptată, este în sumă de X USD*, susținând de asemenea faptul că *organele vamale nu au cum să stabilească faptul că prețul de import declarat în vamă nu ar fi cel real*, aceasta nu poate fi reținută în soluționarea favorabilă a cauzei, întrucât, petenta nu face dovada cu documente care să contrazică constatările organelor vamale.

Prin procesul verbal de control nr. X, care a stat la baza întocmirii Deciziei pentru regularizarea situației nr. X, organele vamale fac următoarea precizare: „*În perioada verificată SC X SRL a achiziționat mărfuri din Turcia, mărfuri pentru care a solicitat regim vamal de punere în liberă circulați; în acest sens a depus la biroul vamal Suceava un număr de 10 declarații de import, precum și achiziții de mărfuri de pe piața internă.*”

În urma comparării mărfurilor existente în gestiunea societății cu mărfurile comercializate, s-a constatat faptul că sunt luni în care s-au vândut cantități mai mari de anumite mărfuri care nu existau în gestiune la momentul respectiv, dar mărfuri similare sau identice cu cele achiziționate anterior.

(...)

Diferențele cantitative de mărfuri vândute în plus față de cantitățile de mărfuri similare și identice declarate la import, reprezintă mărfuri nedeclarate la introducerea pe teritoriul vamal României și deci al CE.”

Conform art. 90 alin. 3 din Legea nr. 86 din 10 aprilie 2006 privind Codul vamal al României:

„ART. 90

(3) Autoritatea vamală poate proceda la controlul fizic al mărfurilor, total sau parțial, precum și, dacă este cazul, la prelevarea de probe pentru analize sau pentru verificări amănunțite.”

Conform textului de lege, autoritatea vamală poate proceda la controlul fizic al mărfurilor, total sau parțial, precum și, dacă este cazul, la prelevarea de probe pentru analize sau pentru verificări amănunțite.

Conform celor precizate, organele vamale au constatat faptul că sunt luni în care societatea a vândut cantități mai mari de anumite mărfuri care nu existau în gestiune la momentul respectiv, dar mărfuri similare sau identice cu cele achiziționate.

Organele vamale apreciază că, diferențele cantitative de mărfuri vândute în plus față de cantitățile de mărfuri similare și identice declarate la import, reprezintă mărfuri nedeclarate la introducerea pe teritoriul vamal României.

Având în vedere faptul că, în conformitate cu documentele primite de la autoritățile vamale din Turcia valoarea mărfurilor este în sumă de X USD, conform facturii externe nr. X și a Declarației vamale de export nr. EX X, iar societatea nu face dovada cu documente care să contrazică cele susținute de organele vamale,

rezultă că în mod legal s-au calculat diferențe de drepturi de import în sumă de **X lei**, reprezentând TVA, fapt pentru care se va respinge contestația ca neîntemeiată.

Deoarece contestația a fost respinsă pentru TVA în sumă de **X lei**, care a generat accesoriile, iar prin contestație nu se prezintă alte argumente privind modul de calcul al acestora, contribuabilul datorează și accesoriile în sumă de **X lei**, reprezentând măsură accesorie, conform principiului de drept "*accessorium sequitur principale*" (accesoriul urmează principalul).

Prin urmare, accesoriile în sumă de **X lei**, aferente diferenței de taxă pe valoarea adăugată stabilită suplimentar în sumă de **X lei**, reprezintă măsură accesorie în raport cu debitul.

Având în vedere că nu se contestă modul de calcul al acestora, iar pentru taxa pe valoare adăugată în sumă de X lei, care le-a generat, cererea a fost respinsă, urmează a se respinge contestația și pentru accesoriile aferente TVA în sumă de X lei.

Pentru considerentele arătate în conținutul deciziei, în temeiul prevederilor legale invocate și în baza art. 216 alin. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se:

DECIDE :

Respingerea ca neîntemeiată a contestației formulate de **SC X SRL** împotriva Deciziei pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. X, privind suma de **X lei** reprezentând:

- **X lei TVA;**
- **X lei accesorii aferente TVA**

Prezenta decizie poate fi atacată la Tribunalul Suceava, în termen de 6 luni de la data comunicării, conform procedurii legale.